

258856 Черкаська обл
Монастирищанський р-н
с. Тарнава
Вовк Степан Карпович

«Голод 1933р»

Спогади інваліда першої групи В/Війни

Вовка Степана Карповича жителя с. Тарнава Монастирищанський р-н
Черкаська обл.

Народився я в 1915 році в сім'ї бідняка. Сім'я складалася з 10 чол. В 1918 році з тифу вмирають батьки на протязі одного місяця, залишився я в 2 роки і 6 місяців рости і жити біля старших братів і сестрів. Старші брати і сестри більше уваги звертали на мене так як я був самий менший в сім'ї. На моїх очах помирає брат старший і його маленький синок, помирає племінниця дочка самого старшого брата, брат Дем'ян пішов з дому в прийми. Осталось нас троє я брат старший мене і сестра. Ця страшна трагедія проходила на моїх очах. На 26/І 33 р. в нас збереглося 12 ст гороху дві миски житньої муки три відра буряків кормових. Вище вказаного числа до нас в хату заходить група «активістів» прислужників Сталіна щоб оддати хліб в державу. Сестра об'яснює де ж у нас той хліб як ми попухли уже. Перший з активістів Якубенко Петро Миколович говорить а як знайдемо що буде? Ми розішили шукати група активістів Якубенко Федір Махтейович Бирко Володимир Васильович Красноголовець Федір Кирилович Якубенко Кость Миколович Якубенко Никонор Мазур М.П. почали шукати, повалили лежанку, димоходи повредили не знайшли. Сестра 12 ст гороху положила зторбинкою собі на голову і пов'язалась платком поперсі, а дві миски муки запратала всолому на долівці що в той час такими коврами стелили долівку в хаті. Перекинули все вверх ногами в хаті в якій проживало три сім'ї старший брат з дружиною сестра старша і нас троє. Начали шукати в нас в пазухах і в сестри обнаружив Якубенко Петро М. горох зірвав з голови разом з волосом тяг її аж до порога дверей. Знайшли муку і три відра буряків, лишили нас голодних, і голих, і холодних. Сидимо і гірко плачемо. Сестра з братом пішли в радгосп на роботу і потягли мене з собою. Довго не могли там бути бо голодні. В радгоспі стали падати коні з хвороби «паскудник» ми носили те м'ясо з коней і їли, їли всяку гадость щоб вижити. Були сім'ї які їли людей це сім'я Кондратюка

Степана його дружина Зонька дочка Марія а дочка Ганя не могла їсти і не могла на це дивитися як останій їх здобич був братів синок Вася якого зазвала Марія погуляти і стали його купати щоб він не помітив що собираються його різати. Коли він побачив що дядько Степан винімає ножа різати його він просився не різте я хочу жити. Васі було 10 років. Не стерпіла цього горя, цієї трагедії Ганя вийшла тихенько з хати і побігла по сусідах щоб поратувати. Не могла врятувати бо сусіди пішли шукати здобичі бо голодні. Ганя тільки допомогла в тім, що Вася був уже 18 по щоту та вона тих не помічала, а можливо і помічала та боялась батька, а коли різали братика двоюрідного серце Гані не витримало і викрила це горе. Дуже багато вимерло людей від голоду який утворив цей кат Сталін із своїми соратниками які стрималися забрати послідній кусінь в людей в свою пользу. От приклад Вам голодна опухла Гнида Марянка М. мала критого кожуха якого хотіла продати щоб спасти сім'ю та кожух забрав Якубенко Кость Миколович і його дружина носила довгий час. Кожух критий і обшитий поли і низ сірою барашкою (просимо описати нехай читають діти цього активіста, а діти Мар'янки є живі двоє нехай пам'ятають що заних не забули і впомянути хто зносив кожух їх мами.

Якубенко Петро Миколович брат Костя вимерла сім'я Музики з голоду лишилась одна дочка він її вигнав з хати і заняв сам Музикову хату а коли відійшов голод осталась дочка Музики жива і приїхала одібрати хату то Якубенко П.М. разом з братами набили і вигнали з села, бо були в активі в той час. Дивився я на цю трагедію і думав собі невже ніхто не образумиться невже не знайдуться люди з людською совістю? Щоб зупинити цих катів бо і потомство таке народили, що не помічають старших від себе калік, які дістали каліцтво в час війни. Не можу всього описати бо сил не фатає коли нагадуєш про цю страшну трагедію. Скільки загубили хазяїв які трудились та так гірко працювали на святій Українській землі це Кудин Михайло Степанович Багрій Семен родилий спеціалісти слали машину молотілку і помогали людям обмолотити хліба які були в селян в огороді. Грабовського Павла заядливого хлібороба і ряд других репресірували і вони ніхто не повернувся ні живими ні мертвих їх не відомо де. Наші «активісти» так прислухались, щоб ніхто не сказав на Сталіна поганого слова а я хоч і був молодий але від старших чув ще в те время в голод що він палач і сам Володимир Ілліч Ленін коли померав сказав Сталіна до керівництва не можна допускати бо він сильно жосткий. Скільки людей

грамотних трудівників-господарів землі загнав у могилу. Я в школі сказав слово «Ні корови ні свині тільки Сталін на стіні» Мене за це вигнали з школи а активісти не давали мені дихати. Я щитав дні і часи коли б забрали в армію я клявся не вертатись в своє рідне село та проклята війна заставила повернутись бо дістав каліцтво на фронті і нікому був ненужний і цей паскудний джуашвілі – сталін не дорожив інвалідами які віддали своє здоров'я, щоб він спокійно виглянув хоч через окно з Кремля. Він сам відчував свою жистокість із-за стін Кремля боявся виглинути, бо боявся що хтось знайдеться не витримає це все і вб'є його, а коли виїжав то охороняла ціла армія і тисячі машин, щоб не впізнав ніхто в якій машині їде Сталін, йому не слід лежати у цій священій землі, яка облита кровю мільонами людей. Не забуто біль, голод 1933-1932 роки. Це не читати, а бачити своїми очима, що на такій багатющій землі України, люди падали з голоду, як пухли від яду. Булоб не жалко, якби забрали в людини і організували продаж того нагробованого в людей зерна, буряка, кислу капусту то продати гроші здали в державу, а то, що за день заграбували ввечером розділились і ходять посміхаються, що люди пухлі ходять, рани тухлятини течуть. Краще б мені було не родитись щоб я не бачив такої болі. Випала мені доля, яке щастя зранку таке доостанку

3/1 89 р. Вовк Степан Карпович